Pregaria.cat

Entrada

El pentagrama i el concert

Quan va morir l'avi va deixar el seu despatx molt desordenat, ple de llibres, documents i papers de tota mena. Per a ell el despatx era una mena d'ermita personal on hi passava moltes hores llegint, retallant articles, col·leccionant i escrivint.

En un calaix entre molts papers es va trobar un escrit personal titulat EL PENTAGRAMA I EL CONCERT. Estava fet a mà, possiblement amb aquella estilogràfica de temps immemorial.

Deia així:

Avui he anat a l'enterrament de l'Andreu, un dels millors amics de la meva infància. El tanatori estava ple. Sempre ens trobem uns quants, els mateixos, i penses qui serà el següent. El que més m'ha impressionat han estat els músics. Bé, tocaven d'ofici, era evident. Alguns tenien un faristol amb els papers on hi havia el pentagrama, i els signes propis del seu art. I ves, per on, al veure això m'ha aportat una profunda idea del que és la fe.

Una cosa és el pentagrama i el fulls musicals que tenen davant i una altra cosa el concert. Les notes són signes evidents d'una música que es converteix en una melodia, en uns acords i ritmes que esdevenen llenguatge de l'ànima. Els papers són eixuts, tangibles, concrets, ordenats.... el concert és espiritual, emotiu, desvetlla sentiments i vida.

Pensava dintre meu, la fe en aquesta vida és el pentagrama, els fulls de ruta, i el concert, bell, etern, definitiu,és el que s'inicia en el traspàs i verifica la fe dels signes en harmonia, amor i felicitat. Papers i música, fe i eternitat.

No em puc treure del cap aquest pensament, i tot tornant a casa encara li donava voltes. Ja sóc gran, s'acosta el concert definitiu, però entre les mans ja tinc el pentagrama. Cada nota i cada signe, en un paper mortal va molt més enllà de la seva gràfica concreta. És una veritat de fe que crec, que accepto, ni que ara tan sols escolto en la meva memòria imaginativa. Però sé que hi ha una fonda equivalència, respon a una realitat del que serà l'univers definitiu. Oh, aquell concert que vindrà ! i com ara ja en tinc referència en la Paraula de fe.

Després de llegir aquest bell escrit de l'avi ens quedàrem en silenci els tres germans impressionats, profundament impressionants. I va ser el Lluís que va començar a cantar baixet aquell espiritual negre tan antic: *deu-me la fe dels meus pares.... va ser bona per al pare... va ser bona pel meu avi.... potser és el que em manca a mi.*

Jesús Renau sj.